

HỒ SƠ BÁO CHÍ

*Một bộ phim rất Việt Nam, quy mô, làm kỹ. Là sự “phục chế » trung thực và đầy sáng tạo hình dáng Chùa Đàn của Nguyễn Tuân, “phục chế ” lại thời kỳ cũ của nông thôn VN bằng những hình dung rất cụ thể về con người. Cách chọn diễn viên sắc sảo, có hồn, nổi bật cốt cách nhân vật... TRẦN LUÂN KIM, Tổng thư ký Hội điện ảnh VN (Doanh nhân Saigon).

*« Mê Thảo » được hội đồng giám khảo trao giải vì : cảm xúc được trong nó những khoảnh khắc điện ảnh đẹp, tính tình tế trong xử lý cũng như sự tỏa sáng mà phim đã mang tới cho văn hóa Việt Nam. *Thông báo giải « Quý cổ động quốc tế điện ảnh phía Nam » của tổ chức Francophonie.*

*Chắc chắn còn có những khiếm khuyết không thể tránh khỏi, nhưng theo tôi Mê Thảo-Thời vang bóng (giá tên phim chỉ là Mê Thảo thôi thì nghe giản dị hơn và “đã ” hơn) là bộ phim “đáng nể” nhất của Việt Linh... Cảnh làng quê Bắc Bộ đầu thế kỷ 20 cứ phát phơ hồn vía ngày xưa, thấm đượm hồn Việt... Trong nhiều nhân vật phụ thành công, bố già rất sinh động và cảm động... Nhân vật chính mỗi người một vẻ, độc đáo, đầy thân phận: Nguyễn hào hoa, hào hiệp, lập dị ra mặt, rõ là anh điền chủ bất đắc chí, khật khùng. Tam bé tấc mà nghĩa khí... Tơ, cô đào hát hồng nhan mà bạc phận, phiêu dạt mà cao sang, đa tình mà chung tình, nhỏ nhoi mà không hèn mọn... khó có ai nhập vai hơn Thúy Nga. Bất ngờ nhất là Cam (Minh Trang), cô gái câm không có trong chuyện Chùa Đàn, xuyên suốt phim như quý hiện như ma ám, như cái bóng của kiếp người, cái triết lý vô ngôn mà nói được nhiều điều hơn tất cả... NGUYỄN DUY (Tuổi trẻ chủ nhật).

*Nguyễn Du viết *Đoạn trường tân thanh* dựa theo *Kim Vân Kiều truyện* của Thanh Tâm tài nhân. *Đoạn trường tân thanh* y sì *Kim Vân Kiều truyện* về cốt truyện, không thêm bớt... May mà cụ Nguyễn tổ này khi dựa tác phẩm người làm tác phẩm mình đã rập khuôn để sáng tạo và sáng tạo trong rập khuôn nên mới để lại một kiệt tác gây cái hồng phúc cho văn chương nước nhà. *Mê Thảo - thời vang bóng* dựng theo *Chùa đàn* của Nguyễn Tuân... Có 4 sự phá vỡ *Chùa đàn* và dung tục Nguyễn Tuân trong phim này : 1) Xử lý mối liên hệ Tơ - Bá Nhỡ thành Tơ - Tam. Tình tri âm bị biến thành tình nhân. Cái lý do Bá Nhỡ ở Mê Thảo thành một cảnh súng nổ máu chảy, mà lẽ ra chỉ cần một câu thoại. 2) Sự thủ dâm của Lãnh Út (thành Nguyễn).. 3) Đặt thêm một nhân vật đàn bà làm công yêu ông chủ. 4) Dựng đường xe lửa chạy qua ấp (trong tiểu thuyết chỉ là câu thoại). Tôi không hiểu vì sao có sự phá vỡ và dung tục đến như vậy. Nghĩ mãi, tôi chỉ có thể cho là: các tác giả *Mê Thảo*... đã hiểu Nguyễn Tuân, hiểu văn Nguyễn Tuân, hiểu *Chùa đàn* của Nguyễn Tuân theo cách họ muốn làm phim. Do đó phim của họ, tôi nghĩ, may ra là "vang bóng Chùa đàn" nếu không phải là "tàn bóng Chùa đàn". Nếu ông Nguyễn còn sống, vào rạp xem *Chùa đàn* lên phim ông có xô ghế đứng dậy ra về? Và ông sẽ nói câu gì? PHẠM XUÂN NGUYỄN (Talawas)

*Từ đầu đến cuối chỉ là câu chuyện văn học viết lại một cách vụng về, minh họa bằng hình ảnh, âm thanh , ánh sáng...Trong giấc mơ đêm qua tôi thấy bác Nguyễn hiện về, đập mạnh cây ba toong quen thuộc, và khi tôi hỏi, bác đã xem Chùa Đàn lên phim chưa, thì chỉ quát lên một tiếng: *Nhảm!* TẶNG PHÁT (Tiền Phong)

*"Tôi không hiểu nhiều về điện ảnh, nhưng tôi thấy những ý tưởng của cha tôi nổi lên rất rõ trong phim. Gia đình tôi cảm ơn chị Việt Linh đã đưa lên màn ảnh một câu chuyện như thế. Cũng có nhiều ý kiến khác nhau nhưng tôi nghĩ mỗi người sẽ cảm nhận văn của ông cụ nhà tôi một kiểu khác nhau". GS.TS NGUYỄN XUÂN ĐÀO, con nhà văn Nguyễn Tuân (VnExpress)

* Có lẽ người nữ đạo diễn này đã rút kinh nghiệm của những người đi trước để cho phép mình không câu nệ cấu trúc sẵn có của tiểu thuyết. Chị và biên kịch đã mở rộng không gian, sáng tạo thêm nhiều sự kiện, chi tiết mà vẫn giữ được tinh thần tác phẩm. Và điều quan trọng hơn cả: vẫn trung thành với tính thẩm mỹ của nó... NSND, đạo diễn ĐẶNG NHẬT MINH (Điện ảnh TP.HCM)

*Phim chỉ phỏng theo phần “Tâm sự của nước độc”, và viết thêm Thời vang bóng sau Mê Thảo tỏ rõ tập thể làm phim đã khẳng định đứng chân giá trị tác phẩm và nhấn mạnh sự lựa chọn đó bằng cách gọi lại “Vang bóng một thời”- tác phẩm rất quen thuộc trước năm 45. Không khí thành thị, nông thôn miền Bắc đầu thế kỷ 20 được dàn dựng công phu, đẹp, chuyên đạt không khí cần thiết... Phim rất trung thành với truyện trong sự thể hiện tình yêu ca trù, nhưng cái thần, cốt tủy của Chùa Đàn là sự lung linh, ma quái và đa nghĩa

thì phải nói phim trung thành Nguyễn Tuân một cách tuyệt diệu. Chỉ có sáng tạo mới có thể trung thành như thế... Ở đây không có chỗ nói dài về một vài bất cập, quá nhỏ so với tầm vóc của phim, thí dụ như hóa trang và đối thoại hay độc thoại ở vài chỗ không đủ tự nhiên.... Nhưng khi nhớ lại toàn bộ thì những lúc người xem thích thú, sùng sốt nữa, là áp đảo... HÀN THUY (Diễn đàn Paris)

* Việt Linh đã từng làm “Chung cư” - phim VN đầu tiên phát hành thương mại ở Pháp-về sự thay đổi, tiến hóa của xã hội VN thông qua một vũ trụ thu nhỏ... Mê Thảo là bức tranh trung thành, sống động và phong phú của nền văn hóa VN... Cuộc sống làng xã, các tập tục cộng đồng hiện hữu cùng lúc với những vấn đề đạo đức....Từ một câu chuyện tình song song, phim toát ra sức mạnh nữ tính mãnh liệt thông qua số phận của các nhân vật nữ- những người bị kiềm chế, giam cầm, song có sinh khí của một tình yêu vô tư... MYSTERE VIC (Cineasie)

*Giọng lồng tiếng trong *Mê Thảo*... của Việt Linh là con dao sắc lăm le giết phim này. Mấy giọng "kịch tiêu chuẩn" ấy làm cho mặt diễn viên không cứng cũng thành cứng, đanh lại. Tiếc cho chị... *Mê Thảo* phảng phất cái đẹp. Về phong lưu của ông cha một thời gọi lòng kiêu hãnh, người Việt thời chưa xa vẫn còn nét ấy, đâu phải chỉ in hằn dấu vết thuộc địa, nhược tiểu, những toan tính láu lỉnh, tầm thường. Chị cũng đã lách qua được uy danh một tác phẩm văn học ít đặc sắc nhưng được thờ phụng để phóng tác thành cái có dấu ấn riêng mình. Sự linh hoạt của Việt Linh làm tâm trạng khư khư "bảo hoàng nguyên tác" cảm thấy bị "xúc phạm". Nếu biết quảng bá, *Mê Thảo*... sẽ có đông người xem. Một cốt truyện huyền ảo không đơn giản, nhiều khúc quanh dẫn vào chiều sâu, hình ảnh đẹp, đậm chất phong tục sẽ thu hút người xem ở đây và cả ở trời Tây. BĂNG SƠN (Sinh viên VN)

*Mê Thảo... là một sáng tạo thành công với tư cách gạch nối giữa điện ảnh và văn học. Hồn chữ của Nguyễn Tuân dường như đã lung linh với từng góc máy... Chỉ từng ấy thôi, cụ Nguyễn nổi tiếng hào hoa và khó tính có thể yên lòng nếu được xem con cháu đem tác phẩm mình lên phim. Chưa kể trong phim các tác giả còn “thêm thắt” cho tác phẩm cả một nhân vật chính là cô Cầm, mà thêm thắt có phần tài hoa nữa ... Mỗi tình Tam-Tơ lại là cung bậc khác, bền chặt trong bất trắc, kết nối bằng cái đẹp tri âm. Đơn Dương và Thúy Nga, bằng diễn xuất của mình đã làm cho mỗi tình ấy không trở thành bi oán mà mang chứa một sứ mạng cứu chuộc... Chọn một sự cứu rỗi như vậy, Việt Linh quả đã chọn cho mình cách đi dây xiếc: chỉ cần chệch một đường tơ, cái đẹp tâm linh sẽ trở thành câu chuyện ma không hơn không kém. Nhưng chị và các công sự đã thành công. TÂM CHÁNH (Saigon Tiếp thị)

*Mê Thảo... theo tôi là không hay. Đơn giản tôi không thấy xúc động. Bộ phim không giúp người xem hình dung, minh xác về không gian... Nhiều cảnh đưa vào có tính minh họa, tách rời, ví như cảnh đến Mê Thảo người ta phải tuân theo luật, thay đồ, bỏ lại các vật dụng văn minh, sau đó không thấy mối liên kết giữa trường đoạn này với đoạn khác. Những màn biểu diễn nghệ thuật dân tộc không ăn nhập với phim. Đạo diễn LÊ HOÀNG (Lao động)

* Ít lời, hàm súc, nhiều khoảng trống cho người xem suy nghĩ. Phim dựng được không chỉ hình thức hay không khí xã hội đầu thế kỷ mà cả một không khí văn hóa... TS văn hóa LÊ NGỌC TRÀ (Lao động)

*Mê Thảo... hay trước hết vì ngôn ngữ hình ảnh thể hiện tới nơi, tới chốn, dung dị, chân xác... Tất nhiên không có gì gọi là hoàn hảo nhưng có thể nói đây là một tác phẩm hoàn chỉnh, đạt trình độ chuyên môn cao. Diễn viên diễn xuất tốt, nhất là vai Tam, Tơ và cả vai diễn xuất sắc của Minh Trang nữa. Phim mang bối cảnh, không khí, sinh hoạt hoàn toàn miền Bắc lại do một đạo diễn miền Nam thực hiện, cho thấy tài năng, tâm huyết không có ranh giới khi người nghệ sĩ đi vào tự tình dân tộc... NGUYỄN HỒ (Saigon Tiếp thị)

*Những âm thanh dồn dập thoát ra từ ngón đàn của Tam và tiếng hát tức tưởi của Tơ – hai kẻ tình nhân trong cái nhìn sinh ly tử biệt... Cảnh phim vừa thực vừa hư đã diễn tả rất thật khát khao dâng hiến cho tình yêu, cho nghệ thuật và ân nghĩa ở đời. Khoảnh khắc ấy người xem bỗng thấy nỗi xúc động như ly nước phút chốc tràn đầy, sau bao tình, bao cảnh trước đó đã được đạo diễn lúc nhanh, lúc chậm “thả” xuống câu chuyện về một áp què nào đó của một thời xa vắng... Câu chuyện làng què Bắc bộ đầu thế kỷ 20 ấy sẽ còn được người xem cảm nhận theo nhiều cung bậc khác nhau, có thể khen chê khác nhau nhưng điều chắc chắn đã thấy là sự lao động nghiêm túc, cẩn trọng trên từng thước phim.. THÚY NGA (Tuổi trẻ)

*Ngày 30-10-2003 Mê Thảo... đã được chiếu tại một rạp hát ở Tokyo. Rất đông khán giả tới xem, cho thấy sự quan tâm dành cho phim mới của Việt Linh. Ấn tượng đầu tiên của tôi sau khi xem là dù phim dài gần 2 tiếng nhưng tôi vẫn cảm thấy thời gian rất ngắn. Việt Linh là người không thỏa hiệp với nghề nghiệp. Thái độ nghiêm túc trong cách làm phim của chị, ngay từ khi xem các phim Gánh xiếc rong, Dấu ấn của quý, Chung cư... tôi đã cảm phục. Tuy nhiên phim chị vẫn nghiêng về triết lý nên dù có tính thuyết phục, ấn tượng gây cảm động trong đôi yếu. Thế nhưng hôm nay chị đã dày công làm được bộ phim ấn tượng rất mạnh, có ngôn ngữ điện ảnh dồi dào như thế là rất đáng phục...Tuy nhiên, nếu không đề cập một số đoạn mà tôi cảm thấy thiếu sót thì không công bằng, như những đoạn mở đầu phim..., mặc dù tôi không thể nói nên mở đầu sao cho phù hợp... KATO NORIO, dịch giả văn học, trưởng ban tiếng Việt đài NHK (Thanh niên)

*Trong văn học VN, Nguyễn Tuân được đánh giá như bậc thầy về ngôn từ., vì vậy khi chuyển thể hình ảnh rất khó. Nhưng có một người tự nguyện nhảy vào « đồng lửa », đó là Việt Linh. Trong làng điện ảnh người ta coi quyết định chuyển Chùa Đàn thành phim Mê Thảo là hành động « tử vì đạo »- một đam mê không cưỡng nổi của người nghệ sĩ. Nếu những phim trước của Việt Linh thường thiên về chính luận thì đến Mê Thảo chị đã hướng người xem tập trung vào tính nhân bản... Cô gái câm chỉ là tuyến phụ song lại rung động người xem... Nếu ở Nguyễn, bên cạnh cái được, người xem còn thấy sự cường điệu, thiếu tinh tế, đặc biệt hình ảnh ôm ấp tượng gỗ có vẻ « tây hóa », thì mỗi tình đơn phương của cô gái câm được khắc họa kín đáo, tế nhị, đầy vẻ đẹp phương Đông. Xem Mê Thảo người xem còn thấy một tâm huyết nghề nghiệp và tính quyết liệt của một bản lĩnh đạo diễn. Để khắc họa nhân vật, bên cạnh những điều bí ẩn xảy ra trong « cung cấm », đạo diễn đã huy động cả bối cảnh xã hội đương thời công phu, hoành tráng... Điều đáng tiếc phim còn nhiều đoạn dài, trùng lặp, đôi chỗ sa vào cách dàn dựng sân khấu. Phim chưa làm người xem cảm nhận được tình yêu da diết của Nguyễn để cảm thông nhân vật, trong khi đó là điểm tựa cho tuyến chuyện phát triển. NSND, đạo diễn HẢI NINH (Thể thao & Văn hóa)

*Tôi cảm động nghe tác phẩm Tản Đà trong phim. Tiêu biểu ca trù thì phải «Hồng hồng Tuyết tuyết.. » chứ sao Hối Gió, Tống Biệt ? Ấy vì tấm tình tri kỷ với nhà thơ mà Nguyễn Tuân gọi là *âm giả lưu kỳ danh*. Như vậy nữ đạo diễn sinh năm 1952, người Nam Bộ đã tra cứu chín chắn lịch sử văn học. Nhưng làm nghề văn học lâu năm, tôi vẫn thắc mắc : chuyện phim xảy ra 1920, lúc ấy Tản Đà đã sáng tác hai bài thơ nọ? Tra tư liệu: Tống Biệt 1917, Hối Gió 1920. Ai thuộc văn N.Tuân đều biết câu « Gió đã lên » thường xuất hiện. Ai quen ông đều nhớ giấy viết thư của ông, góc trên thường có cánh buồm và mấy chữ « gió đã lên », Cho nhân vật hát « Gió hồi gió... », Việt Linh, Phạm Thùy Nhân đã chọn lựa rất tinh tế.

Truyện 30 trang, nòng thành phim 108 phút dĩ nhiên phải thêm thắt. Cô gái câm là một sáng tạo đẹp : Về kỹ thuật cô là người dẫn chuyện, về biểu tượng là người dân không có tiếng nói trong xã hội. Đã câm lại tên Cam. Câm không có tiếng nói, Cam là không có khả năng lay chuyển số phận. Cam trong Mê Thảo vong căn thất cước nhưng trong văn chương nghệ thuật cô có gia phả: Hình ảnh người câm trong cổ tích từ Phù Đổng đến truyền thuyết Nguyễn Trãi, đến các nhân vật câm tuyệt đẹp trong truyện ngắn Thế Lữ, Nhất Linh... Nói đôi cô Tấm huyền thoại, làm chị làm em cùng những cô Thoa, cô Trâm, cô Xoan, cô-xòe-con-đòi... trong văn chương hiện đại, Cam là một nhan sắc văn học cổ nhân bất ngờ gặp lại. Mê Thảo còn là tư liệu cao giá về địa lý, lịch sử, dân tộc học. Người xem chứng kiến hình ảnh sinh hoạt Trung du Bắc bộ VN đầu thế kỷ, cả bối cảnh xã hội trong buổi đầu tiếp xúc văn minh cơ khí... Mê Thảo trung thành nguyên tác, thậm chí soi sáng... Là người có dịp thân thiết với N.Tuân và thường xuyên đọc lại tác phẩm ông, tôi tự cho mình đôi chút thẩm quyền nói lên điều đó. ĐẶNG TIẾN (Hợp Lưu, Talawas)

*Có người nghi ngờ: cả Phạm Thùy Nhân, Việt Linh đều không sinh ra, lớn lên ở đất Chùa Đàn, sao có thể lột tả được thần thái của các nhân vật, bối cảnh...? Nhưng chính tâm huyết đã giúp họ chống chọi được với thời gian, vượt qua bao phiền toái, âm thầm áp ủ, tích lũy tư liệu để làm nên Mê Thảo... Mê Thảo không chỉ dừng lại ở cái “nhìn thấy” mà bên sau đó là sự tiềm ẩn đa nghĩa, thông qua thứ ngôn ngữ điện ảnh gợi cảm bỏ xa sự thô thiển... Mặc dù phim cũng có những cảnh thừa, lặp, những cảnh lạ lẫm, lòi ra... Xem Mê Thảo có người bản khoán cái gọi là sự ám ảnh. Với tôi, đó lại chính là một tầng ngữ nghĩa cần thiết khác, tăng thêm sức nặng và sự hấp dẫn của phim. TS ĐỨC KỖN (Điện ảnh TP.HCM)

*Áp Mê Thảo ở một vùng quê Bắc Bộ xưa được dựng vừa thực lại vừa ảo... Bằng cái công phu và sáng tạo riêng các nghệ sĩ đã tạo nên nhân vật cô Cam thật đặc biệt..., không nói được nhưng cô gái quê ấy đã cố hiểu lẽ đời, dẫu qua khe cửa nhỏ, có ngọn đuốc riêng để đi trong đêm Mê Thảo tăm tối... Nhiều người chưa biết, chưa một lần nghe hát ả đào, sau khi xem phim đã ngỡ ngàng trước lời ca, tiếng đàn đầy mê hoặc... Thực sự hát ả đào và cách thưởng ngoạn nó sẽ tồn tại sâu lắng trong người VN, sẽ đến với bạn bè yêu

nghệ thuật thế giới thông qua Mê Thảo... Có thể phim còn chưa làm vừa lòng tất cả mọi người, nhưng phải công nhận một điều: chưa có bộ phim nào trong nhiều năm gần đây, ngay buổi chiếu đầu tiên đã gây được sự chú ý đặc biệt như thế... BÍCH PHƯƠNG (Văn hóa Nghệ thuật)

* Sau khi chiếu ra mắt ở TP.HCM và Hà Nội, có người khen kẻ chê nhưng tất thảy đều công nhận Mê Thảo là một phim nghiêm túc, kỹ đến từng chi tiết... Những người làm phim đã giúp người xem cảm được chất văn sang trọng của cụ Nguyễn Tuân. THU HƯƠNG (Vnexpress)

*Không khí phim là sự cuồng loạn, dồn nén, ức chế của tình yêu... Mê Thảo đã cố gắng giữ ý tưởng và tinh thần của Chùa Đàn, tuy nhiên với những suy nghĩ riêng của các tác giả, lại sử dụng ngôn ngữ thời đại khác, hình thức nghệ thuật khác... nên việc có nhiều điều chỉnh, tái tạo là tất nhiên, hợp lý. Tập thể làm phim đều có sự tôn trọng nhà văn nên với nỗ lực lao động nghệ thuật đã tạo ra sự thuần nhất nghiêm chỉnh... Không so sánh, nhưng chỉ với sự nghiêm chỉnh này Mê Thảo xứng đáng đứng bên tác phẩm Chùa Đàn. NGUYỄN ĐIỂM (Phụ nữ TP.HCM)

*Khó gọi tên ngay những gì diễn ra trong lòng sau khi xem Mê Thảo..., bởi đó là một thứ cảm xúc kỳ lạ, trào dâng..., để chợt nhận ra đất mình, quê mình, nền văn hóa, khí phách của dân tộc mình bao đời nay vẫn đẹp, lung linh là thế... Mê Thảo không chỉ chạm đến cái «thần» của Chùa Đàn mà còn đi xa hơn dòng cảm xúc khi miêu tả cái «tình» của con người... Mê Thảo là cái nhìn mới lạ về Nguyễn Tuân khi mang thế giới diệu ảo của Chùa Đàn lại gần hơn trí tưởng tượng của con người, nhưng không phá vỡ yếu tố thâm mỹ trong nguyên tác. Một Mê Thảo rất Bắc, rất cổ, không pha tạp... KIM YÊN (Điện ảnh- Kịch trường)

*Việt Linh gọi tác phẩm điện ảnh của mình là “Mê Thảo -Thời vang bóng” chứ không là «Chùa Đàn», bởi chị chỉ nhắm vào một nửa Nguyễn Tuân của thời trước cách mạng - một nửa mà chính nhà văn đã đau đớn dần xé để được thoát ra, được lớn hơn trong tầm nhìn của cả dân tộc... Và khi đã đi cùng với một Hà Nội phong lưu, vào những nét đẹp huyền ảo... qua những khúc ca trù, Việt Linh- một phụ nữ rất Nam Bộ đã thực sự làm những «sĩ phu» đất Bắc tâm phục... Câu chuyện khép lại bằng ngọn lửa thiêu cháy tửu phần, thiêu cháy cả chủ nhân của nó... Nguyễn của Mê Thảo không đi cùng dân tộc, anh ta chết đi cùng với sự mê muội của chính anh ta. Cho nên, Chùa Đàn đồng nghĩa với sự *hủy diệt để tái sinh*, nhưng Mê Thảo thì chỉ dừng lại ở sự *hủy diệt*... NGÔ NGỌC NGŨ LONG (Saigon Giải Phóng)

*Phim có nhiều cảnh quay đẹp, ấn tượng nhất là cảnh thả đèn trời : những lồng đèn sáng trắng như ánh trăng, nổi trôi dịu dàng trên khoảng không tối đen như thoát xa mọi tầm tối con người tạo ra bên dưới... Những sinh hoạt nông thôn dân dã qua ống kính của Phạm Hoàng Nam đã trở thành những khung hình tuyệt vời, đậm chất nhân văn. Việt Linh đã phải tích góp kiến thức nhiều năm để có thể dựng được một nông thôn miền Bắc thời thuộc Pháp bởi chị vốn là dân miền Nam chính hiệu... NGÔ THỊ KIM CÚC (Thanh niên)

*Việt Linh không chỉ dùng những nhân vật để minh họa thông thường cốt truyện, mà tạo nên được cả một cõi tâm linh, những đối trọng tinh thần để khắc họa bản ngã con người... Không chỉ các nhân vật làm nên nội lực của phim, mà cảnh vật cũng góp phần tạo ra cái hồn trong tình cảm người xem... Phim toát lên được không khí làng quê, con người VN xưa một cách chân thực, đẹp đẽ... VIỆT NGA (Phụ nữ TP.HCM)

*Trong Mê Thảo, Việt Linh đã dựng lại được không gian làng quê Bắc Bộ những năm đầu thế kỷ 20, miêu tả đậm nét hồn quê..., phá vào lòng người xem những dư âm sâu lắng và nỗi nhớ dịu dàng. Đặc biệt cảnh thả đèn trời lung linh kỳ ảo... Nhưng người xem vẫn muốn được thấy người xưa chèo thuyền gom những giọt sương trên lá sen về đun nước pha trà, cảnh những chiếc kẹo mọo quánh mướt phủ mờ những viên sỏi trắng... Các tác giả đã mở ra cả thời vang bóng sao không có quyền dựng thêm những tình tứ này? Mới hay văn hóa là cái gì ở trong chiều sâu tâm hồn, và phải là người thế nào mới “chơi” được văn hóa và gìn giữ được nó. Kết cấu kịch bản tổng thể khá chắc và khỏe. Các tác giả đã cố gắng xây dựng xung đột giữa các nhân vật, tạo nhịp điệu hấp dẫn cho phim. Song, phần nào mãi chạy theo xung đột từng cảnh, nên đôi khi bày ra mâu thuẫn nhưng lại „quên“ không xử lý tiếp khiến người xem, nếu tinh ý, có cảm giác không liền mạch ở một số trường đoạn. Với vai Tơ, Thúy Nga xuất hiện không nhiều, song trang phục và gương mặt khá thuần Việt đã để lại trong lòng người xem ấn tượng hài hòa, sâu sắc, nhất là cảnh cuối phim-cảnh mà khán giả muốn xem đi xem lại nhiều lần... ĐOÀN TUÂN (Thế giới Điện ảnh).

*Người xem như bị lôi cuốn vào những dòng cảm xúc dạt dào, khi sâu lắng, lúc dịu dàng, khi đầy day dứt. Cao trào của những cảm xúc ấy là lúc giọng hát cô Tô nghẹn lại, những ngón tay thầy Quán rớm máu, gục chết trên cây đàn oan nghiệt... Cô gái câm là một nhân vật như thể linh hồn mọi điều tác giả muốn gửi gắm trong tác phẩm. Không một câu thoại, chỉ thông qua ánh mắt, những tiếng kêu ú ớ và những hành động thâm lặng... Minh Trang đã thể hiện vai này một cách tuyệt vời... Phim được ra đời từ những lao động nghệ thuật thực sự..., có nhiều cảnh phim khiến người xem phải xuýt xoa bởi những góc nhìn rất đẹp và lôi cuốn... NHẬT MAI (VASC Orient)

*Tôi bị ấn tượng mạnh bởi Chùa Đàn của Nguyễn Tuân, bởi những “tâm sự của nước độc”, khi xem Mê Thảo-Thời vang bóng lại càng ấn tượng bởi sự khai thác táo bạo những trạng thái tâm lý phức tạp, những xúc cảm bản năng tiềm ẩn trong mỗi nhân vật... Các diễn viên đều thể hiện xuất sắc nội tâm của nhân vật, dù chỗ này, chỗ kia có thể chưa tới. Nếu nói Nguyễn Tuân đã rất tài tình trong những câu văn hư-thực, đặc biệt trong cao trào “gặp gỡ” cuối cùng của thầy Quán và cô Tô trong tiếng đàn vừa như tuyệt vọng và ma quái, thì Việt Linh đã sử dụng triệt để thể mạnh của ngôn ngữ điện ảnh... Khi xem phim hẳn các bạn sẽ thích những khuôn hình đẹp, người xưa, cảnh cũ thật sống động... VÂN HÀ (Màn ảnh-Sân khấu)

*Một không khí phim sang trọng được thể hiện thông qua những hình ảnh được dàn dựng hết sức công phu, những góc quay đẹp, thay đổi liên tục như một cái nhìn hoạt náo về cuộc sống... Các diễn viên thể hiện khá xuất sắc, đặc biệt với cô gái câm, Minh Trang đã thể hiện tốt sở trường diễn nội tâm của mình... Cô Câm trong Mê Thảo là nhân vật vừa đáng yêu vừa đáng thương, vừa là điểm sáng để người ta vịn vào đó vượt lên những đau khổ của số phận... Tiết tấu phim chậm, hình ảnh đẹp với những gam màu trầm buồn, nửa thực nửa mơ cùng với diễn xuất thiên về nội tâm của các nhân vật đã tạo được một ám ảnh đẹp cho người xem... Tiếc một điều: tác giả vẫn đi theo lối cũ trong ý tưởng dàn dựng, gài cắm nhiều ý tưởng nhân tình thế thái khiến nhiều câu thoại mang tính áp đặt... HÀ PHÚC (Văn hóa Nghệ thuật)

*Phim được triển khai trên một dòng chảy mạch lạc, tiết tấu nhanh, cách đan cài xung đột, chi tiết khéo léo, chặt chẽ. Tình tiết « cây đàn ma » được giấu rất ỏn ọc gây cao trào ở cuối phim.... Với những khán giả đã đọc Chùa Đàn của Nguyễn Tuân thì hơi tiếc: giá những người làm phim nhấn đậm hơn vào khắc khoải của Tam để làm sáng tỏ hơn tính nhân văn ở nhân vật này... Phim cảm động còn do ngòm ngợ vẻ đẹp xa xăm... Cũng có thể đó là niềm đam mê, cầu kỳ như thành thú chơi nên đôi chỗ đạo diễn quên mất mạch phim, làm chùng diễn tiến, giảm xung đột đỉnh điểm...Hiếm có phim truyện nào tôn vinh được làn điệu ca trù của dân tộc một cách nhuần, ngọt đến thế...Khi Mê Thảo phát hành hẳn nó sẽ gây nhiều tranh cãi... HUONG KIM (Tiền Phong)

*Nếu như Chung cư được xây dựng theo một “tứ” lạ: không có cốt truyện, thì Mê Thảo... là một thể nghiệm mới mẻ của các tác giả về cách khai thác trạng thái tâm lý nhân vật... Với những chi tiết táo bạo và ấn tượng, có thể nói Mê Thảo đã khai thác được đến tận cùng cảm xúc bản năng tiềm ẩn trong số phận mỗi nhân vật... Khi phân tích tác phẩm Chùa Đàn, các nhà nghiên cứu văn học ca ngợi Nguyễn Tuân đã viết hết sức tài hoa ở đoạn văn tả Bá Nhỡ đàn cho cô Tô hát. Đây cũng là trường đoạn thành công nhất của phim... THU HỒNG (Thanh niên)